

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24.03.2016 r. złożonym w epu, powód Bank (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. R. kwoty 1.924,18 zł. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kwoty 900 zł tytułem zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z zawartej przez pozwanego i poprzednika prawnego powoda tj. (...) Bank (...) SA umowy o korzystanie z karty kredytowej nr (...) z dnia 11.06.2013r.

Od wydanego nakazu zapłaty w epu, pozwany wniósł sprzeciw, w którym wskazał, że nie zgadza się z zasądzonymi kosztami postępowania sądowego (nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw k. 8).

Postanowieniem wydanym 21.06.2016r. przekazano rozpoznanie sprawy tut. sądowi (postanowienie k. 14).

Na rozprawie w dniu 9 grudnia 2016 r. pozwany wskazał, że nie kwestionuje wysokości zobowiązania, zakwestionował wysokość kosztów zastępstwa procesowego, wniósł o jak najniższe obciążenie go kosztami procesu oraz rozłożenie kwoty dochodzonej pozwem na raty.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Dnia 11.06.2013r. pozwany (...) Bank (...) SA zawarł umowę o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową. W jej ramach, bank udzielił pozwanemu kredyt w wysokości 41.596 zł oraz przyznał mu limit kredytowy o charakterze odnawialnym w wysokości 2000 zł. Bank zobowiązał się do rozliczania operacji dokonywanych przy użyciu karty głównej oraz kart dodatkowych, a pozwany do korzystania z limitu kredytu z użyciem przyznanych przez Bank kart. Na skutek operacji dokonanych z użyciem karty kredytowej, pozwany wykorzystał przyznany limit kredytowy do wysokości 1.924,18 zł, której to kwoty nie spłacił pomimo upływu terminu jej płatności (umowa k. 24-28; wyciąg z ksiąg bankowych k. 22; bezsporne).

Dnia 30.04.2015r. (...) Bank (...) SA połączył się z Bankiem (...) SA. Bank (...) przejął (...) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 kpc i wstąpił we wszystkie prawa (...), zmieniając jednocześnie nazwę na Bank (...) S.A. (odpis krs k. 32-42).

Pismem z dnia 09.11.2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.213,18 zł w terminie do dnia 16.11.2015r. (wezwanie do zapłaty k.30).

Pozwany zatrudniony jest na 1/64 etatu. Dodatkowo utrzymuje się z prac dorywczych, które przynoszą mu dochód ok. 1500 zł miesięcznie, z czego 1.000 zł przeznacza na wynajem mieszkania. Pozwany posiada zadłużenie wobec ZUS, powoda, P., urzędu skarbowego, a także z tytułu usług księgowych, na łączną kwotę ponad 50.000 zł. Nie posiada oszczędności, nieruchomości i ruchomości (niekwestionowane zeznania pozwanego – protokół z rozprawy z dnia 09.12.2016r.).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalono na podstawie ww. dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana przez strony. Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach pozwanego, które uznał za wiarygodne, mając na uwadze, iż powód ich nie kwestionował.

Powództwo, co do zasady, zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda m.in. umowę o kartę kredytową. Powód dochodzi kwoty 1.924,18 zł, wykorzystanej przez pozwanego w następstwie operacji dokonanych z użyciem karty kredytowej w ramach przyznanego mu limitu kredytowego w wysokości 2000 zł. Pozwany przy tym nie kwestionował istnienia zobowiązania jak i jego wysokości.

Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na

warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe).

Pozwany wykorzystał przyznany kredyt do kwoty 1.924,18 zł i w związku z tym zobowiązany jest do jej zwrotu. Dlatego orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Sąd przychylił się do wniosku pozwanego o rozłożenie na raty zasądzonej należności. Rozkładając dochodzone pozwem świadczenie na raty sąd uwzględnił obecną sytuację materialną pozwanego, który nie ma stałej pracy a posiada liczne i wysokie zobowiązania finansowe, wobec różnych podmiotów. Ustalając ilość i wysokość rat sąd wziął jednak pod uwagę fakt, że pozwany jako osoba młoda, nie cierpiącą na żadne dolegliwości fizyczne, nie mająca nikogo na utrzymaniu, może i powinna podjąć stałe zatrudnienie, przynoszące mu dochody umożliwiające spłatę zadłużenia w ratach i jego utrzymanie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 kpc, zasądzając je od strony przegrywającej tylko częściowo (zamiast żądanych 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zasądzono tylko kwotę 600 zł; nadto zasądzono opłatę od pozwu i od pełnomocnictwa). Sąd miał na uwadze postawą pozwanego w toku procesu (pozwany nie kwestionował roszczenia) i aktualną sytuację materialną (o czym była mowa).

Z.: (...)